

3 Aralık Dünya Engelliler Günü Münasebetiyle Samimeye Mektup

– Sami Biber · 03 Aralık 2016

3 ARALIK DÜNYA ENGELLİLER GÜNÜ MÜNASEBETİYLE SAMİME'YE MEKTUP

Sevgili Samime.

Yine bir 3 Aralık ve yine sen...

Hatırlar mısın 3 Aralık 2013 de yazmıştım sana bu mektubu.

Neler yazdığımı da hatırlıyor musun?

Nereden hatırlayacaksın ki? Tek derdin ben miyim?

Yine de içimden geldi sana bir kez daha mektup yazmak ama baktım o geçen üç senede hiç bir değişiklik olmamış, aynı mektubu bir kez daha yazayım dedim.

Üç sene önceki mektubumda demiştim ki:

.....

Ah be Samime Sanay. Senin yüzünden az mı kavga etmiştim eşimle. ' Şu kadına duyduğun sevginin onda birini bana karşı duymuyorsun ' Derdi. hep. Anlatamadım bir türlü senin hayallerim , onun ise gerçeğim olduğunu. Seni şarkılarda onu ise gerçeklerde sevdiğimi.

O şimdi yok. Ben de oturmuşum bilgisayarımın başına, kaybettiğim şeytanın yerine ilham perileri bekliyorum ki bir iki dize şiir ya da bir iki satır yazı yazayım diye. Müziksiz de olmaz tabii ki. Ve sen söylüyorsun: 'Bir İlkbahar sabahı güneşle uyandın mı hiç? Çılgın gibi koşarak dağlara uzandın mı hiç?'

Bir İlkbahar sabahı güneşle uyandım mı hiç?

Çok uyandım be Samime...Çok uyandım da çılgın gibi koşarak dağlara uzanamadım hiç biliyor musun? Tabii ya...Nereden bileceksin ki benim koşamadığımı.

Neden mi? Neden olacak. Ayağım sakattır benim o yüzden. Bırak çılgın gibi koşmayı, akıllı uslu bir

şekilde yürüyerek bile dağlara çıkamadım hiç.

Hani isyan ediyorum sanma. Hiç olmazsa gördüm Ağrı Dağını, Erciyes'i, Uludağ'ı, Hatta biliyor musun Afyon'daki Akdağ'a bile gittim arabayla. İzmit'in Çene Dağından, Kartepe'sinden az mı buz gibi sular içtim. Raman Dağında petrol kuyularını bile gördüm vallahi. Buna da çok şükür. Oraları hayatları boyunca - gitseler bile- göremeyecek o kadar çok insan var ki bu dünyada.

Biliyor musun Samime? O dağlara çılgın gibi koşarak uzanamayacak, koşsa bile göremeyecek, görse bile o dağlardaki bülbüllerin, atmacaların, keklıkların, dağ yamaçlarında meleşen kuzuların seslerini hiç duyamayacak insan sayısı o kadar fazla ki şaşarsın.

Dahası da var.Hani bazı insanlar senin şarkılarından hiç olmazsa hayal eder. Mesela 'Koklamaya kıyamam, benim güzel manolyam ' dersin ya. Hah işte o zaman gözleri görmeyen biri dalar hayallere ve hayallerinde kendince bir manolya çizer, hayallerinin renkleriyle boyar onu. Hoş bilemem gözleri görmeyen bir insanda renk mefhumu var mıdır ama olsun, neticede kendince bir şekil ve renk verir manolyaya. Peki senin şarkını duysa bile hiç bir şey anlamayacak, hiç bir hayale dalamayacak olanlar var onları da biliyor muydun?

Mesela benim bir oğlum var böyle. Tam yirmi iki yaşında şu anda. (Bu sene itibariyle yirmi beş yaşında) Bu güne kadar bir çiçeği eline alıp da kokladığına şahit olmadım. Bir kaç defa verdim eline, ya kaldırıp attı ya da yapraklarını ağzına atıp çiğnedi, tadı hoşuna gitmeyince de öğürdü durdu. İşte bu oğlum ne dağlara çıkabilir, ne manolya koklayabilir. Hayal kurup kuramayacağını bile bilmiyorum.

Bir soru soracağım sana ama miden kalkmasın. Kakasını yüzüne, gözüne bulaştıran biri sence hayal kurabilir mi? Ne dersin? Ya da şarkılardan fal tutabilir mi?

Hani diyorsun ya ' Ben sana mecburum ' Ah be Samime...Bu memlekette o kadar çok ki bir başkasına mecbur olan... Yahu ben bile, çok yüksek bir merdiven basamağını çıkmak için birilerine mecburum. Birileri ellerimden tutmasa inemiyorum da çıkamıyorum da.

Geçenlerde bir delikanlı ile tanıştım. Hani derler ya tam manasıyla bir aslan parçası... Ama şimdiki haliyle aslanlığını muhafaza etse de iki parçasını Cudi dağında bırakmış.Çünkü teröre iki kolunu birden vermiş... Bir kıza deliler gibi aşık olmuş kollarını kaybetmeden önce... Kız ona, o kıza hep ' Ben sana mecburum ' Derlermiş. Delikanlının iki kolu birden kopup da artık kıızı saramaz olunca kızdaki mecburiyet kalkmış. Buna ne dersin?

Şimdi sen söyle sevdiği kız da dahil daha nice kızların hayatı ve namusu için kollarını kaybeden o aslan parçası mı özürdür ki hep ona özürlü diyorlar? Özürlü ha? Kimden özür dileyecek peki? Özürlü ne yahut da?

Yaklaşık bir sene kadar öce... Tekerlekli sandalyesinde kağıt mendil ve su satan bir genç gördüm bir gün. Acıdım zavallıya. Öyle ya ben de sakatım ama sırtımı dayamışım devlete, her ay çatır çatır alıyorum maaşımı. Yani onun gibi bir ekmek parası için -ölümü göze alıp- dalmamışım kalabalık trafiğin içine. Acıyorum zavallıya(!)...Neyse...Çıkarıp bir lira verdim. Sordu bana ' Abi su mu, kağıt mendil mi hangisinden vereyim?' Cevap verdim: ' Kalsın ' Paramı geri uzattı. ' Abi sen de böyle yaparsan ben başkalarına ne diyeyim ki? Sen bile bir sakat olduğun halde beni dilenci yerine koyarsan ben derdimi kime anlatacağım' O kadar utandım, o kadar mahcup oldum ki, hani o anda yer yarılrsa da içine girsem çok daha iyi olurdu.

Ben utandım da Samime ona son model arabalarıyla korna, klakson çalıp trafiği engellediği için ana avrat küfredenler, sonra da hızla üzerine araba sürüp ezip geçenler, ' Şurada bir vatandaş, hem de sakat bir vatandaş can çekişiyor' Demeyip arabalarıyla basıp gidenler hiç mi hiç utanmadı Samime...Hiç mi hiç utanmadılar... O sakat delikanlı özürlü olarak öldü gitti. Özürsüzler de o akşam hiçbir özürleri olmaksızın (!) oturdular sofralarına, hiç bir özürleri olmaksızın (!) girdiler yataklarına ve derin bir uykuya daldılar hiç bir özürleri olmaksızın.

Ah Samime..Hep diyorsun ya ' Bir sevgi istiyorum.' Evet ben de bir sevgi istiyorum. Halimi anlayacak, derdime katlanacak, benimle ağlayacak, bir sevgi istiyorum. Vallahi başka bir şey istemiyorum.Çünkü biliyorum ki sevgi ile aşılacaktır engellilerin önündeki tüm engeller.

Eğer sevgi olursa, mesela sağlam insanlar, bizim için yapılmış asansörlerin önünde kuyruk olurken bizler ' Bir yardımcı olur musunuz? ' Diye tekerlekli sandalyelerimiz içinde bizi merdivenlerden indirmesi için insanlara yalvarmayacağız.

Eğer sevgi olursa belediye otobüslerinde yaşlı, hamile ve sakatlar için ayrılmış koltuklara gencecik kızlar, erkekler oturmayacak. Oturmuşlarsa da kalkıp yer verecekler. Ama nerdeeee..Bırak yer vermeyi poşetlerini çantalarını bile kucaklarına almıyor da o koltuklara koyuyorlar. Bu arada o kadar şaşırıyorum ki. Haydi kızları anladım da memlekette ne kadar da çok hamile erkek varmış. Belediye otobüsüne bin de gör bir gün istersen.

Eğer sevgi olursa eminim hiç kimse gözleri görmeyenler için tahsis edilmiş sarı bantların üzerine araba park etmeyecektir.

O yüzden evet ben de bir sevgi istiyorum. Öyle bir sevgi ki güneşi doğdursun ve dünyamı doldursun...Öyle bir sevgi olursa kalkar bu engeller ancak.

Peki yok mu öyle bir sevgi? Hiç mi kalmadı?

Var Samime var...Var da o kadar az ki? Antalya'lı Gülsüm Kabadayı var mesela. Üç tane aslan gibi oğlu olmasına karşın bir hastane bahçesinde bırakılan ve uyruğunu dahi bilmediği tamamen felçli bir çocuğa senelerdir annelik yapan...Var da dediğim gibi sayıları çok az. Bu güneşi doğduracak, dünyayı dolduracak sevgiyi arttırmak lazım ama nasıl bilmiyorum.

Velhasılı kelam 'Söyleyemem derdimi kimseye' Diyorsun ya. Ben de söyleyemiyorum derdimi kimseye çünkü ne ağlasam sesimi duyan var ne de mısralarıma dokunan gözyaşlarıyla.

Yazdım işte bir şeyler kusura bakma. 'Kederden mi neden bilmem'

Aslında "Rüzgar kırdı dalımı, ellerin günahı ne" ama yine de " Bu gece efkarlıyım, ağla gitar çal gitar."

Bâki selamlarımla.

Pazara kadar değil, mezara kadar hayranın Sami Biberogulları.